

Arrest

nr. 121 362 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. VAN DER MAELEN *loco* advocaat R. VAN LANDUYT en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster deed te Geraardsbergen op 26 april 2013, onder een bijlage 3, een aankomstverklaring. Het verblijf werd toegelaten tot 18 mei 2013. Zij diende op 3 mei 2013, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn.

Verzoekster werd verzocht om ten laatste op 3 augustus 2013 een attest van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen van financiële steun uit het verleden, een attest waaruit blijkt dat ze niet ten

laste is van het OCMW, een bewijs van voldoende bestaansmiddelen, een bewijs van behoorlijke huisvesting en een bewijs van ziektekostenverzekering van het familielid en van haarzelf, voor te leggen. Het bestuur weigerde haar op 21 oktober 2013 het verblijf van meer dan drie maanden en beval haar het grondgebied te verlaten. Zij had niet op voldoende wijze haar bloedverwantschap aangetoond. Dit betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2013 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stelt: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een 'jugement supplétif tenant lieu d'acte de naissance' opgesteld op datum van 29.04.2013. Hieruit blijkt dat deze akte 45 jaar na de geboorte van de betrokkene werd opgesteld.

Overwegende dat deze akte onmogelijk kan dienen als voldoende bewijs van de verwantschap. Overwegend dat er uit het administratief dossier geen andere elementen blijken die een eventuele verwantschap ondersteunen.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet aan deze voorwaarden voldoet; Gezien bijgevolg de authenticiteit en inhoud van de geboorteakte niet kan worden erkend en de afstamming met de referent in België als onvoldoende bewezen kan worden geacht;

Het voorgelegde document kan bijgevolg niet worden erkend in België Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert tweede middelen aan:

“Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELUKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Tweede middel: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Beide middelen zullen samen kort besproken worden gelet op hun overlappingsen. Voor de gehele weergave kan worden verwezen naar het beroep tot nietigverklaring, geregistreerd ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24.11.2013. De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat volledig voorbij aan het feit dat indien er geen officiële bewijzen voorhanden zouden zijn er rekening dient gehouden te worden met alle andere mogelijke bewijzen. Verzoekende partij voegt in bijlage een uittreksel uit de geboorteakte. In casu zijn er geen andere attesten te verkrijgen dan diegene die worden voorgelegd. Daarnaast kan worden overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij verzoekende partij zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich nooit geïnformeerd naar de verwantschap van verzoekende partij en heeft toch beslist een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te betekenen. Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij of haar ouders op de hoogte gebracht van de reden waarom zij de stukken aangaande de verwantschap onvoldoende achtten. Evenmin is aan hen gevraagd naar de mogelijkheid tot een onderhoud. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat er een duidelijke afstammingsband aanwezig is (bloed), nu blijkt dat deze zelf beschikt over een uittreksel van haar geboorteakte. (in bijlage) Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging en de aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekster zijn besloten, nu blijkt dat deze zelf beschikt over een uittreksel van haar geboorteakte. (in bijlage) Verzoekster voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan als hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging en de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is. Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken."

2.2. Verzoekster verwijt de verwerende partij dat zij een onvoldoende en onjuiste motivering zou hebben gegeven, nu er duidelijk een afstammingsband aanwezig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich bij de het nemen van de beslissing heeft gesteund op de juiste feitelijke gegevens, namelijk op de 'jugement supplétif tenant lieu d'acte de naissance'.

De verwerende partij heeft dit document vervolgens beoordeeld en vastgesteld dat het meer dan 45 jaar na de geboorte van verzoekster werd opgesteld. De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat dit document niet kan dienen als voldoende bewijs van de verwantschap.

Overeenkomstig artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld voor haar echtheid en voor haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijk recht. Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan

die voorwaarden. De authenticiteit en de inhoud van de geboorteakte kunnen niet worden erkend en de afstamming dient dus als onvoldoende bewezen geacht te worden.

Verzoekster legde geen andere elementen voor die een eventuele verwantschap kunnen aantonen. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden dat er "geen rekening werd gehouden met alle andere mogelijke bewijzen".

De bepaling die voorziet in een onderhoud met het familielid van de burger van de Unie of in een ander onderzoek, houdt een mogelijkheid doch geen verplichting in. De verwerende partij wordt op basis van artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 niet verplicht om dit te doen. Het artikel luidt immers als volgt:

"Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Verzoekster geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting van wat onder de motiveringsplicht moet worden verstaan, om vervolgens te poneren dat "men de elementen in het geheel moet bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat er een duidelijke afstammingsband aanwezig is (bloed), nu blijkt dat deze zelf beschikt over een uittreksel van haar geboorteakte." Een dergelijke uiteenzetting kan niet volstaan om de schending van de motiveringsplicht hard te maken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich bij het nemen van die beslissing gehouden heeft aan de voorschriften van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981. Derhalve kan men zich op zicht van de opgegeven motieven niet tevergeefs afvragen hoe de verwerende partij tot het maken van een dergelijke keuze is kunnen komen.

Waar verzoekster stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, verbonden aan de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dient vernietigd te worden, nu die weigering niet werd gemotiveerd, laat de Raad gelden dat uit bovenstaande blijkt dat de beslissing wel afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een "extrait d'acte de naissance". Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster dit stuk heeft voorgelegd aan de verwerende partij. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De tweede middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC